

have tænkt paa at kunne faae Godtgjørelse efter denne Lov, saa meget mere som man, som den ærede Minister udtalte, da Forslaget var til Forhandling her i Thinget, tænkte paa, at en Bestemmelse herom skulde have været indsat i Loven, men den dog ikke kom frem af den Grund, at man mente, at de Paagjældende ikke skulde komme til at rejse saa langt. Naar de nu dog komme til at rejse saa langt, forekommer det mig ikke, at Ministeren efter den nu gjældende Lov kan være berettiget til at sanktionere de Udgifter til saadanne Rejsegodtgjørelser, som Sogneraadet maatte fremkomme med Krav paa. Den rigtige Opfattelse af Lovgivningen er efter min Mening den, at Sogneraadet ikke i noget som helst Tilfælde her kan fordrø Erstatning for Rejseudgifter, og det er jo for det Tilfælde, at en fremmed Kommunes Medlemmer komme til at rejse en længere Veie, at jeg har anset det for uretfærdigt, om de ikke skulde have Rejsegodtgjørelse. Jeg skal indrømme den ærede Minister, at det, jeg her har foreslaaet, ikke er i Overensstemmelse med den Maade, hvorpaa Amtsrådene paaligne de Interesserede Udgifterne til Rejsegodtgjørelser, idet de ligne dem paa dem, hvem Sagen gaar imod, men jeg kan ikke se, at der er noget Uretfærdigt i, at Alle, som ere interesserede i Sagen, komme til at betale disse Udgifter. Hvad angaar det første Vædringsforslag, som Ministeren isølge sine Udtalelser, saavidt jeg skjønne, havde mere imod end imod det sidste, da kan jeg ikke negte, at selv om det blev en Pligt for Sogneraadene eller enkelte Mænd at afgjøre en saadan Sag, ser jeg ikke, at de ikke skulde kunne bære Ansvar for Afgjørelsen; thi selv om der er flere derom, maa de dog hver for sig bære det. Jeg kan ikke se, at Ansvarer hviler tungere, hvad enten der er 2-3 eller 10-12 Medlemmer, og det her foreslaaede er jo et langt lettere Apparat, naar de Interesserede ere fornøiede dermed. Jeg kan altsaa ikke andet end anbefale Forslaget. Den Del af Vædringsforslaget under Nr. 2, der handler om Bekjendtgjørelsen, er i Grunden ikke mit Forslag, og jeg skal saaledes ikke indlade mig paa at forsvare det, men jeg tror rigtignok, at den høitærede Ministers Bemærkninger om de Mangler, der skulde kkebe ved det, ikke ere berettigede.

J. A. Hansen: Efter det ikke helt ringe Kjendskab, jeg har til disse Forhold, maa jeg mene, at Vædringsforslaget under No. 2 bør vedtages. De Forhold, som der her er Tale om, ere efterhaanden bleve flere, og ville fremdeles blive flere, efter som Udstykning og Udslytning blive almindeligere, og derfor finder jeg det rigtig, at man har sin Opmærksomhed særlig henvendt paa disse Forhold. Jeg tror ikke, at den ærede Minister har fuldstændig Ret, naar han mener, at Vedtagelsen af dette Vædringsforslag

skulde være en Revision af Loven af 1865. Derfor dette var Tilfældet, saa var jo den ærede Ministers Lovforslag selv Begyndelsen til en Revision af den nævnte Lov, thi Vædringsforslaget holder sig fuldstændigt paa Lovforslagets Gebet, og gaar kun ud paa at ændre Lovforslaget; naar derfor Vædringsforslaget er en Revision, maa Lovforslaget ogsaa være det. Den ærede Minister fremsatte et Par Indvendinger, til hvilke den ærede Forslagsstiller ikke kom tilbage, da han sidst havde Ordet. Den ærede Minister klagede over en Mangel ved Redaktionen af Vædringsforslaget, men denne Mangel fremkom kun derved, at den ærede Minister gik ud fra, at der i Vædringsforslaget var et Skilletegn paa et Sted, hvor der intet saadant er. Den ærede Minister sagde nemlig, at det var uheldigt, naar der stod: „Naar Standsættelsen og Bedlighedsloven af en Veie af Amtmanden“; og saa standsede han og sagde, at dette maatte fortales saaledes, at Amtmanden skulde istandsætte Veien. Naar man imidlertid vil læse videre, vil man finde, at der er god Mening i Sætningen, thi da vil man finde, at der staar: „af Amtmanden er afgiven“ o. s. v. Det forekommer mig, at Sproget i Sætningen er meget godt og fuldstændigt korrekt, og den høitærede Minister kunde kun faae Misforstaaelsen frem ved at gaa ud fra, at der stod et Skilletegn efter „Amtmanden“. I al Tilfælde vilde det jo være let at ombytte Ordene, saa at der kom til at staa: er af Amtmanden afgiven, o. s. v. Naar den ærede Minister i Anledning af de fremkomne Bemærkninger gjorde opmærksom paa, at det var en Mangel ved Vædringsforslaget, at det omtalte de andre Kjøbstæder som „de tilhørende Kommuner“, vil jeg dertil bemærke, at hvis dette er en Feil ved Vædringsforslaget, gjør den ærede Ministers Lovforslag sig skyldigt i den selvsamme Feil. Forslagsstillerne ere, saavidt jeg kan se, gaaede ud fra, hvad der staar i selve Lovforslaget. Der hedder det nemlig: „Naar Tællingen af Medlemmerne af et Sogneraad eller Byraad“, — her er der altsaa Tale om Sogneraad og Byraad — og saa hedder det senere, at „den paagjældende Kommunalbestyrelse har at gjøre Indberetning til Amtmanden“. Her har man naturligvis valgt Udtrykket Kommunalbestyrelse, fordi det passer baade paa Sogneraad og Byraad. Men saa hedder det, at Amtmanden „har at drage Omsorg for, at Sagen afgives til Behandling og Paakjendelse henholdsvis af Sogneraadet for en af de tilhørende Sognekommuner i Amtsrådssteden eller af Byraadet i en af de tilhørende“ (Sidenrigsministeren: Der staar ikke: „tilhørende“). Nei, der staar: „i en af Amtets andre Kjøbstæder“. Meningen maa altsaa være, at naar det er et Sogneraad, der er ubeløstet fra at deltage i Sagens Behandling og Paakjendelse, afgives Sagen til et andet Sogneraad for en af de tilhørende Sognekommuner; naar det derimod er et